BIULETYN
Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 15 listopada 1954 r. Nr 21 (66) Poz. 134 — 138

TREŚĆ:

OKÓLNIKI

PISMA OKÓLNE

KOMUNIKATY

134.

OKÓLNIK Nr 63

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 14 października 1954 r.

w sprawie wzmożenia czujności przeciwpożarowej w okresie zimowym.

W związku ze zbliżającymi się chłodami i zwiększoną w tym okresie możliwością powstania pożarów zarządzam, co następuje:

§ 1. Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego obowiązane są do ścisłego przestrzegania w okresie zimowym:

1. Rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 28 sierpnia 1951 r. w sprawie zapobiegania powstawaniu i rozszerzaniu się pożarów w budynkach oraz na budynkach (Dz. U.R.P. Nr 49, poz. 60).
2. Wytycznych w zakresie ochrony przeciwpożarowej zawartych w instrukcji stanowiącej załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Dyrektorzy (kierownicy) jednostek organizacyjnych odpowiedzialni są za ścisłe przestrzeganie i wykonanie postanowień niniejszego okólnika oraz dołączonej instrukcji.

§ 3. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania, jednocześnie traci moc zarządzenie Nr 226 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 31 października 1952 r. w sprawie wzmożenia czujności przeciwpożarowej w okresie zimowym.

MINISTER

Dr Cz. Bąbiński

Załącznik do okólnika Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 63 z dnia 14 października 1954 r.

INSTRUKCJA

w sprawie wytycznych w zakresie zabezpieczenia przeciwpożarowego w okresie zimowym.

1. Zabrania się ogrzewania przy pomocy urządzeń z płomieniem otwartym wszelkich magazynów, stolarń, hal tartacznych, lakierni, garaży, składów materiałów łatwopalnych i wybuchowych oraz pomieszczeń, w których odbywa się obróbka drzewa. — Wyjątek stanowić mogą pomieszczenia biurowe (kantorki) przy magazynach, dla których obowiązują szczegółowe przepisy p-pożarowe przy używaniu piecyków przenośnych.

2. Piecyki żelazne ogrzewnicze należy ustawiać na fundamencie niepalnym, którego powierzchnia powinna być większa przynajmniej o 0.5 m z każdej strony piecyka.

3. Wszelkie piecyki ogrzewnicze winny być pełnosprawne. Pod popielnikiem powinno być umieszczone naczynie blaszane odpowiedniego kształtu wypełnione wodą, a to w celu zapobieżenia wypadaniu iskier na podłogę.

4. Odległość piecyka od drewnianych konstrukcji, o ile części te nie są otynkowane lub w inny sposób zabezpieczone od ognia, powinna wynosić 1 m. Natomiast od części otynkowanych lub w inny sposób zabezpieczonych od ognia — 0,5 m.

5. Przewody dymowe i kominy powinny być murowane i tynkowane, a na strychach i poddaszach corocznie pobielone. Wszelkie pęknięcia i uszkodzenia należy naprawić bez zwłoki.

6. Kominy i przewody kominowe dymowe podlegają obowiązkowemu oczyszczeniu, przy czym należy przestrzegać okresu oczyszczenia ustalonego w zarządzeniu Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 11.VI.1952 w sprawie czyszczenia kominów (Dz. U.R.P. Nr 36, poz. 252).

7. Przewody dymowe z rur blaszanych mogą być zastosowane wyłącznie do podłączenia pieca z murowanym kominem i z zachowaniem odległości jak w pkt. 4. Ilość załamań (kolanek) do jednego pieca nie może być większa niż dwa.

8. W połączeniach rury powinny zachodzić szczelnie jedna na drugą w kierunku ciągu. Umocowanie rur powinno być tak mocne, aby w wypadku urazu mechanicznego nie rozłączyły się. Rury powinny być zaopatrzone w szczelne zasuwy celem umożliwienia oczyszczenia sadzy.

9. Piecyki powinny być otoczone siatką lub inną zasłoną niepalną, a to w celu uniknięcia zetknięcia się z jakimkolwiek materiałem palnym.

10. Piecyki nie mogą być pozostawione bez stałego dozoru. Na 1 godzinę przed zakończeniem pracy powinny być wygaszone i sprawdzone, czy nie pozostało w nich zarzewia ognia. Popiół i żarzące węgle należy wysypywać w odległości nie mniejszej niż 30 m od budynków drewnianych lub materiałów palnych i przesypywać ziemią.

11. Przechowywanie paliwa tak twardego jak i drewna dopuszczalne jest jedynie w naczyniach metalowych, w ilościach nieprzekraczających dziennego zużycia. Paliwo powinno się znajdować w odległości co najmniej 1 m od osłony piecyka.

12. Do rozpalania ognia nie wolno używać płynów łatwopalnych jak również innych tego rodzaju środków.

13. Zabrania się opierania o kaloryfery i przewody centralnego ogrzewania (oraz składania obok nich) materiałów łatwopalnych ze względu na niebezpieczeństwo samozapalenia się.

14. Zabrania się palenia tytoniu oraz chodzenia z ogniem otwartym w miejscach, w których istnieje możliwość spowodowania pożaru. W miejscach tych należy umieścić dobrze widoczne napisy: „Palenie tytoniu, używanie światła i ognia otwartego wzbronione".

15. Zabrania się palenia ognisk, spalania śmieci i odpadków w obrębie budynków drewnianych lub w pobliżu materiałów łatwopalnych, rozgrzewania smoły i asfaltu w kotłach nie zaopatrzonych w pokrywę oraz łopatę, bez uprzedniego przygotowania piasku do gaszenia i w odległości mniejszej jak 10 m od budynków ogniotrwałych, a 30 m od budynków drewnianych.

16. Zabrania się podgrzewania otwartym ogniem motorów spalinowych w miejscach pożarowo niebezpiecznych.

17. Zabrania się ustawienia koksowników i rozpalenia ognisk na rusztowaniach i drewnianych stropach budów. W wypadku bezwzględnie koniecznej potrzeby ustawienia koksownika na rusztowaniach, zachować należy wszelkie środki ostrożności usuwając w pobliżu otoczenia maty słomiane i wszelkie materiały, które mogłyby spowodować zapalenie i rozszerzanie się pożaru. W celu zabezpieczenia przed żarem poleca się zawiesić nad koksownikiem blachę, natomiast pod koksownikiem zainstalować na rusztowaniu warstwę ognioodporną z 1 warstwy cegieł ułożonych na blaszanym podłożu. Niezależnie od powyższego koksownik musi być stale pod dozorem obsługi i posiadać zabezpieczenie przeciwpożarowe (wiadro, wodę i siekierę).

18. Kosze koksowe służące do suszenia wnętrz ustawić tylko w pomieszczeniach ognioodpornych, opróżnionych ze wszystkich materiałów łatwopalnych.

19. Należy pouczyć wszystkich pracowników zatrudnionych przy cieplakach i zabudowaniach z mat słomianych, o konieczności przestrzegania wzorowej czystości i zachowania jak największej ostrożności w celu uniknięcia możliwości powstania pożaru.

20. Pomieszczenia składowe i robocze oraz strychy należy utrzymywać w należytym porządku. Na strychach nie wolno składować żadnych przedmiotów poza niezbędnym sprzętem przeciwpożarowym.

21. Wszelkie materiały składować w ten sposób, ażeby nie zajmowały przejść i dostępu do sprzętu p-pożarowego. Drogi pożarowe utrzymywać w takim stanie, aby ciężkie samochody gaśnicze miały swobodny dostęp do miejsca, w którym może powstać pożar.

22. Przed nastaniem chłodów, beczki z wodą zabezpieczyć przed zamarznięciem przez dodanie soli przemysłowej w następującym stosunku:

woda z dodatkiem:

10%	soli	przemysłowej	zamarza	przy	— 8° C
20%	„	„	„	„	—17° C
30%	„	„	„	„	—22° C

23. Przeprowadzić kontrolę i konserwację gaśnic — oznaczyć na zimę w sposób widoczny krany pożarowe, hydranty i zbiorniki z wodą — zabezpieczyć przed zamarznięciem.

24. Urządzenia elektryczne na siłę i światło należy bezwzględnie poddawać okresowej kontroli i uzupełniać zgodnie z wymogami P.N.E.

25. W miejscach widocznych należy umieścić tablice wskazujące punkty, w których znajdują się sygnały alarmowe oraz telefon zapewniający natychmiastowe połączenie z miejscową terenową strażą pożarną oraz z posterunkiem M. O.

26. Należy wzmocnić ogólny nadzór nad obiektami, zwłaszcza niebezpiecznymi pod względem pożarowym a także w czasie przerw w pracy i w porze nocnej.

27. Przypomina się, że kierownictwo jednostek organizacyjnych ponosi odpowiedzialność za utrzymanie należytego stanu ochrony przeciwpożarowej w podległych jednostkach, zgodnie z Ustawą z dnia 4 lutego 1950 r. art. 7 pkt. 5 o ochronie przeciwpożarowej i jej organizacji (Dz. U.R.P. Nr 58, poz. 404 z dnia 13 października 1951 r.).

135.

OKÓLNIK Nr 66

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

CENTRALNY ZARZĄD ZAOPATRZENIA MATERIAŁOWO-TECHNICZNEGO

z dnia 5 listopada 1954 r.

w sprawie częściowej zmiany okólnika Nr 20 z dnia 13 kwietnia 1954 r. w sprawie złomu stalowego, żeliwnego i metali nieżelaznych oraz w sprawie nagradzania w roku 1954 pracowników budownictwa przemysłowego, wyróżniających się przy organizowaniu zbiórki i dostaw surowców wtórnych stali, żeliwa oraz metali nieżelaznych i ich stopów.

Na podstawie uchwały Nr 425/54 Prezydium Rządu z dnia 7 lipca 1954 r. zmieniającej uchwałę Nr 849/53 Prezydium Rządu z dnia 14 listopada 1953 r. w sprawie dostaw surowców wtórnych żeliwa i stali oraz metali nieżelaznych i ich stopów w 1954 r., w oparciu o ramowy regulamin Pełnomocnika Rządu do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych w sprawie nagradzania pracowników gospodarki uspołecznionej wyróżniających się przy organizowaniu zbiórki i dostaw surowców wtórnych stali i żeliwa oraz metali nieżelaznych i ich stopów w 1954 r. — **ustala się, co następuje:**

§ 1. 1. § 29, ust. 1, pkt. 2 okólnika Nr 20 z dnia 13 kwietnia 1954 r. w sprawie złomu stalowego, żeliwnego i metali nieżelaznych (Biuletyn Min. Bud. Przem. Nr 9/54. poz. 57) otrzymuje następujące brzmienie:

„2/20 zł za każdą tonę złomu metali nieżelaznych".

2. § 31, ust. 2 okólnika, o którym mowa w ust. 1, otrzymuje brzmienie:

„2. Na nagrody przeznacza się zł 2 — od każdej tony surowców wtórnych stali niestopowych i żeliwa, zł 8 — od każdej tony surowców wtórnych stali stopowych i zł 20 — od każdej tony surowców wtórnych metali nieżelaznych i ich stopów, zaliczonych na plan dostaw".

§ 2. Wysokość stawek, ustalona w § 1, obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1954 r.

§ 3. Warunki i tryb nagradzania pracowników, wyróżniających się przy organizowaniu zbiórki i dostaw surowców wtórnych stali, żeliwa oraz metali nieżelaznych i ich stopów określa regulamin, stanowiący załącznik do niniejszego okólnika. Zasady jego należy stosować przy rozdziale nagród w 1954 r.

§ 4. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

PODSEKRETARZ STANU

Inż. St. Pietrusiewicz

Załącznik do okólnika Nr 66 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 5 listopada 1954 r.

REGULAMIN

w sprawie nagradzania w roku 1954 pracowników budownictwa przemysłowego, wyróżniających się przy organizowaniu zbiórki i dostaw surowców wtórnych stali, żeliwa, metali nieżelaznych i ich stopów.

§ 1. 1. Pracownicy budownictwa przemysłowego, wyróżniający się przy organizowaniu zbiórki i dostaw surowców wtórnych stali, żeliwa oraz metali nieżelaznych i ich stopów mogą być nagradzani w trybie i według zasad określonych w niniejszym regulaminie.

2. Nagrody mogą być wypłacane pracownikom tylko tych zjednoczeń (przedsiębiorstw), które wykonały obowiązujący je plan dostaw surowców wtórnych bez względu na rodzaj złomu.

3. Wypłacanie nagród pracownikom Zarządu Centralnego Ministerstwa i centralnych zarządów uzależnione jest od wykonania przez wszystkie podległe jednostki planu dostaw surowców wtórnych trzech rodzajów, a mianowicie:

1) stali stopowej i niestopowej,
2) żeliwa oraz
3) metali nieżelaznych i ich stopów,

przy czym w tej ostatniej grupie wystarczy wykonanie planu dostaw pod względem ilości, bez względu na asortyment metali i ich stopów.

§ 2. Nagroda nie może być niższa aniżeli 200 zł i nie może przekraczać miesięcznego wynagrodzenia (brutto) pracownika wraz ze wszystkimi dodatkami.

§ 3. Nagrody są wolne od opodatkowania.

§ 4. Wnioski o nagrody — w oparciu o uzasadnione propozycje komisarzy do spraw złomu — składają:

1) dyrektorzy zjednoczeń (przedsiębiorstw) — dla pracowników zjednoczeń (przedsiębiorstw) — do dyrektorów centralnych zarządów,
2) dyrektorzy centralnych zarządów — dla pracowników podległych zjednoczeń oraz centralnego zarządu — do Pełnomocnika Ministra do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych,
3) dyrektorzy jednostek bezpośrednio podległych Ministrowi — dla pracowników tych jednostek — do Pełnomocnika Ministra do Spraw Surowców Wtórnych i Stali oraz Metali Nieżelaznych.

§ 5. Wysokość kwot przeznaczonych na nagrody dla pracowników Zarządu Centralnego Ministerstwa, centralnych zarządów i jednostek bezpośrednio podległych Ministrowi wraz z podległymi im jednostkami — ustala Minister na wniosek Pełnomocnika Ministra do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych.

§ 6. Wnioski o nagrody za wyniki działalności przy zbiórce i dostawach złomu, osiągnięte w I, II i III kwartale 1954 r. należy składać, zgodnie z postanowieniami § 4, w terminie do dnia 30 listopada 1954 r., zaś za wyniki działalności, osiągnięte w IV kwartale 1954 r. — w terminie do dnia 30 stycznia 1955 r.

§ 7. 1. Nagrody będą wypłacane z centralnego funduszu nagród, utworzonego z sum przekazywanych przez zjednoczenie (przedsiębiorstwo), dokonujące dostawy surowców wtórnych.

2. Przekazywane sumy, o których mowa w ust. 1, obliczać należy w oparciu o uznane przez odbiorców faktury dostawców, względnie inne obowiązujące dokumenty dowodowe.

§ 8. 1. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) odprowadzać będą na centralny fundusz nagród następujące sumy, uzyskane z odsprzedaży surowców wtórnych:

1) za okres I kwartału 1954 r.:
   a) 2 zł od każdej tony surowców wtórnych stali niestopowych i żeliwa,
   b) 8 zł od każdej tony surowców wtórnych stali stopowych,
   c) 10 zł od każdej tony surowców wtórnych metali nieżelaznych i ich stopów, zaliczonych na plan dostaw;
2) za okres II, III i IV kwartału 1954 r.:
   a) 2 zł od każdej tony surowców wtórnych stali niestopowych i żeliwa,
   b) 8 zł od każdej tony surowców wtórnych stali stopowych,
   c) 20 zł od każdej tony surowców wtórnych metali nieżelaznych i ich stopów, zaliczonych na plan dostaw.

2. Sumy, o których mowa w ust. 1, uzyskane w okresie I, II i II kwartału należy odprowadzić na centralny fundusz nagród na rachunek środków specjalnych Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego (typ 17 — konto bankowe Nr 1529-93-162, V Oddział Miejski Narodowego Banku Polskiego — Warszawa, ul. Czackiego 21) — w terminie do dnia 20 listopada 1954 r.

3. Sumy, o których mowa w ust. 2, uzyskane w IV kwartale, należy odprowadzać na centralny fundusz nagród raz w miesiącu, w terminie do dnia 10 następnego miesiąca.

136.

PISMO OKÓLNE Nr 13

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

GABINET MINISTRA

GM. II. 0-420/54

z dnia 19 października 1954 r.

w sprawie wzoru wniosku arbitrażowego.

Wprowadzona zarządzeniem Nr 42/53 Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej z dnia 23 grudnia 1953 r. skrócona forma wydawania przez komisje arbitrażowe orzeczeń, zarządzeń i nakazów zapłaty nakłada na strony powodowe obowiązek dołączania do wniosku arbitrażowego dodatkowych jego odpisów.

W celu ułatwienia pracy przy sporządzaniu wniosków arbitrażowych oraz w celu zmniejszenia zużywanej na ten cel ilości papieru, Gabinet Ministra zaleca wszystkim jednostkom organizacyjnym budownictwa przemysłowego stosowanie wzoru uproszczonego wniosku arbitrażowego, opracowanego przez adw. Adama Gajewskiego, radcę prawnego Gdańskiego Zjednoczenia Elektromontażowego.

Wzór ten stanowi załącznik do niniejszego pisma okólnego.

Treść wzoru uproszczonego wniosku arbitrażowego, odbitego na powielaczu należy wypełniać pismem maszynowym.

Wniosek należy sporządzać w następującej ilości:

1) dla komisji arbitrażowej 1 egz.,
2) dla powoda 1 egz.,
3) dla każdego pozwanego po 2 egz.,
4) dla właściwego centralnego zarządu, w przypadku sporu wewnątrzresortowego i żądania interwencji 2 egz.

W zależności od potrzeb i przepisów obowiązujących w przedsiębiorstwie (zjednoczeniu) mogą być sporządzane dodatkowe egzemplarze wniosków dla:

1) komórki powoda wnioskującej spór 1 egz.,
2) sekcji finansowej powoda 1 egz.

Do wniosku należy dołączyć oddzielnie opracowane uzasadnienie w niezbędnej ilości egzemplarzy, a mianowicie:

1) dla komisji arbitrażowej 1 egz.,
2) dla powoda 1 egz.,
3) dla każdego pozwanego po 1 egz.,
4) dla właściwego centralnego zarządu, w przypadku sporu wewnątrzresortowego i żądania interwencji 1 egz.

Należy pamiętać, że powód obowiązany jest poza załącznikami do oryginału wniosku dołączyć dla każdego pozwanego po jednym komplecie odpisów załączników.

DYREKTOR GABINETU

Mgr Z. Jamrógiewicz

Załącznik do pisma okólnego Nr 13 Gabinetu Ministra z dnia 19 października 1954 r.

.... dnia.......................... 195... r.

....
(znak akt powoda)

Do

Okręgowej Komisji Arbitrażowej

w ....

Powód: ....
....
....

Pozwany: ....
....
....

Wartość przedmiotu sporu
zł..........................

WNIOSEK

Jak wynika z załączonych dowodów i uzasadnienia pozwany winien jest powodowi dochodzoną kwotę, którą mimo wezwania dobrowolnie nie uregulował, wobec czego i na zasadzie § 19 i nast. [1]) i §§ 77—81 [2]) powód wnosi o rozpoznanie niniejszego wniosku i wydanie orzeczenia [1]) nakazu zapłaty [2]), mocą którego Komisja Arbitrażowa postanowi:

zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę zł..........
słownie złotych..........................
wraz z 8% od dnia .... 195... r.
do dnia rzeczywistej zapłaty oraz zł.............. tytułem kosztów postępowania arbitrażowego.

Do reprezentowania powoda na rozprawie powód upoważnia [1])
Ob.........................., a na arbitra wyznacza [1])
Ob..........................

Opłata arbitrażowa w kwocie zł.............. uiszczona na oryginale wniosku [2]) według załączonego dowodu wpłaty [1]).

D Y R E K T O R

Zał.: wg wykazu oraz .... odpisy wniosku luzem i .... odpis. wniosku z załącznikami dla pozwanego(ych)

---

[1]) — skreślić w postępowaniu nakazowym
[2]) — skreślić w postępowaniu zwyczajnym

137.

PISMO OKÓLNE Nr 9

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT KOSZTORYSÓW I CEN

znak: KC-1-40/6

z dnia 26 października 1954 r.

w sprawie cen cegły i robót murowych kosztorysowanych na podstawie CRBI.

W związku z licznymi zapytaniami z terenu odnośnie stosowania ceny cegły podanej w Cenniku Robót Budowlanych i Instalacyjnych (C.R.B.I.) — Departament Kosztorysów i Cen w uzgodnieniu z Urzędem Rady Ministrów — Biurem Norm Budowlano-Montażowych, wyjaśnia, co następuje:

Cennik Robót Budowlanych i Instalacyjnych wydany w roku 1954 (III wydanie) wspólnie przez Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli i Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego jest przedrukiem wydania II-go CRBI z roku 1951 przejrzanego, poprawionego i wydanego przez Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli.

W związku z tym przy korzystaniu z powyższego cennika należy uwzględniać również wyjaśnienia zawarte w zarządzeniu Nr 202 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 27.VIII.53 r. w sprawie kontroli jakości i cen cegły oraz jakości i cen robót murowych (Dz. Urz. M.B.M.iO. Nr 16, poz. 153), wyciąg z którego, dotyczący erraty do CRBI, podaje się niżej:

„W związku ze zróżnicowaniem cen zbytu cegły ceramicznej nowej, w zależności od gatunku, określającego cechy zewnętrzne i strukturę cegły, a nie od klasy, określającej wytrzymałość na ściskanie — należy w części III cennika — poprawić słowo „klasa" na słowo „gatunek":

— na stronie 30, w tytule kolumny trzeciej od lewej strony,

— na stronach 43, 49 i 50 w całej kolumnie zatytułowanej „rodzaj cegły".

W związku z ustaleniem od 1 stycznia 1953 roku cen cegły rozbiórkowej na poziomie ceny zbytu cegły nowej II gatunku, należy w części III Cennika —

— na str. 30 w pozycji „rozbiórkowa pełna" poprawić cenę ze zł 0,18 na 0,24 zł,

— na str. 43 w pozycji III „rozbiórkowa pełna dostarczona" w kolumnie materiał:

skreślić	74,80	a wpisać	96,35
„	76,90	„	98,40
„	78,60	„	100,15
„	84,70	„	106,30
„	81,30	„	102,85
„	78,50	„	100,20

— na str. 43 pozycję VII „dziurawka rozbiórkowa dostarczona" skreślić, jako nie mającą praktycznego zastosowania,

— na str. 44 w pozycji IV „rozbiórkowa pełna dostarczona" w kolumnie materiał:

skreślić	80,90	a wpisać	104,45
„	83,10	„	106,60
„	84,90	„	108,35
„	87,70	„	111,15
„	84,80	„	108,30

— na str. 44 pozycję VIII „dziurawka rozbiórkowa dostarczona" skreślić, jako nie mającą praktycznego zastosowania,

— na str. 49 w pozycji III „pełna rozbiórkowa dostarczona" w kolumnie materiał:

skreślić	20,50	a wpisać	26,50
„	21,10	„	27,00
„	21,50	„	27,50

— na str. 50 w pozycji IV „pełna rozbiórkowa dostarczona" w kolumnie materiał:

skreślić	20,90	a wpisać	26,90
„	21,50	„	27,50
„	22,00	„	28,00
„	22,80	„	28,70
„	22,00	„	28,00

Powołane wyżej zarządzenie zobowiązuje ponadto biura projektów, aby przy sporządzaniu kosztorysów:

a) podawały w opisie pozycji kosztorysowych klasę cegły dostosowaną do danej konstrukcji murowej wg wytycznych normy PN/B-12001,

b) nie podawały w opisie pozycji gatunku cegły,

c) ustalały cenę wszystkich murów na podstawie CRBI. jako średnią, z zastosowaniem cegły I i II gatunku w takiej proporcji, w jakiej te gatunki są produkowane, tzn.:

80% ceny muru z cegły I gatunku,
20% ceny muru z cegły II gatunku.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Inż. Wł. Górski

138.

PISMO OKÓLNE Nr 24

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA I PŁAC

z dnia 3 listopada 1954 r.

w sprawie interpretacji pkt. 8 B załącznika Nr 12 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie.

Wobec stwierdzonej dowolności w stosowaniu postanowień załącznika Nr 12 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie dotyczących wynagrodzenia kierowcy za czas postoju wozu Departament Zatrudnienia i Płac po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — podaje prawidłową i obowiązującą wykładnię tych przepisów do wiadomości i ścisłego stosowania:

1. W czasie średniej lub głównej naprawy wozu, kierowca — o ile nie został skierowany do pracy na innym wozie — winien być skierowany do pracy zastępczej, zwłaszcza do prac warsztatowych, na przykład celem współpracy przy naprawie wozu.

Przez czas pracy zastępczej kierowca winien otrzymywać wynagrodzenie przysługujące za wykonywaną pracę zastępczą.

Przy przydzielaniu prac zastępczych kierowcom należy mieć na uwadze przepisy, ograniczające możliwość kierowania robotników do prac, nie odpowiadających ich kwalifikacjom

2. W wyjątkowych przypadkach, gdy kierowca nie został skierowany do pracy zastępczej, odpowiadającej jego kwalifikacjom, a przestój spowodowany jest niezawinioną przez niego naprawą pojazdu — otrzymuje on za czas swego postoju — przeciętny zarobek z ostatnich trzech miesięcy z wyłączeniem dodatku za gotowość pojazdu do eksploatacji, premii za ciągłość eksploatacji i premii za oszczędność paliwa.

Zarobek ten oblicza się następująco:

kwotę faktycznego zarobku za ostatnie trzy miesiące pomniejszoną o w/w. dodatek i premię, dzieli się przez ilość efektywnie przepracowanych w ciągu tych trzech ostatnich miesięcy godzin.

Wg otrzymanej przeciętnej stawki godzinowej opłaca się kierowcę za 8 godzin dziennie (w soboty 6 godzin).

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Inż. O. Vieweger

KOMUNIKAT
DEPARTAMENTU ZATRUDNIENIA I PŁAC

Departament Zatrudnienia i Płac powiadamia, że w Monitorze Polskim Nr A-73 pod poz. 892 ukazała się uchwała Nr 446 Prezydium Rządu z dnia 7 lipca 1954 r. w sprawie zwolnień od pracy zawodowej pracowników urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych powołanych do pełnienia niektórych funkcji i na szkolenie; z treścią powyższej uchwały należy się zapoznać celem ścisłego przestrzegania zawartych w niej ustaleń.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Inż. O. Vieweger

KOMUNIKAT
DEPARTAMENTU KOSZTORYSÓW I CEN

w sprawie sprostowania błędu w cenniku Nr 65/BP/B/53.

Departament Kosztorysów i Cen w uzgodnieniu z Urzędem Rady Ministrów (Biuro Norm Budowlano-Montażowych) wyjaśnia, że w cenniku Nr 65/BP/B/53 Scalonych Elementów Konstrukcyjnych na str. 9 lp. 3 w kolumnie 5 błędnie wydrukowano wartość mnożnika „M-53" odpowiadającego współczynnikowi wykonawcy z rubryki 4 równemu 1,145. Jest 0,940, powinno być 0,949.

Departament prosi o wprowadzenie odpowiedniej korekty w posiadanych egzemplarzach cennika.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Inż. Wł. Górski

KOMUNIKAT

Administracja Biuletynu Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego prosi o niedokonywanie przedpłat w 1954 r. na prenumeratę Biuletynu za 1955 rok.

Wpłaty należy uiszczać począwszy od dnia 1 stycznia 1955 roku.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:

Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego
Gabinet Ministra

Warszawa, Krucza 24/26. Telefon 834-81

Telefon wewnętrzny: Redakcji 307; Administracji 495

Prenumerata: roczna zł 30.—, numer pojedynczy zł 1.—

Prenumeratę należy wpłacać na konto: N.B.P.
konto 1529-91-162 cz. 7 — dział 5 — rozdział 17

OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

(miejsce na adres odbiorcy)

Adres zwrotny: Warszawa, ul. Krucza 24/26

Druk. LSW W-wa. Al. Jerozolimskie 123. Pap. sat. kl. VII. Zam. 1865c z dn. 4.XI.54 r. 5-B-30833
Druk ukończono 15.XI.54 r.